

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/76/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715216196
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6715216196.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobcu: Y. V. - T. L., so sídlom XXX XX H., C. O. XX, Y.: XX XXX XXX, zastúpeného Brázdil & Brázdilová, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Zvolen 960 01, Trhová 992/1, IČO: 50 492 934, v mene ktorej koná ako advokát konateľ W. S., proti žalovaným I/ DÔVERA zdravotná poisťovňa, a. s. so sídlom 851 01 Bratislava, Einsteinova 2, IČO: 35 942 436, a žalovanej II/ X. M. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX H., C. O. č. XXXX/X, o zaplatenie XX,XX € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11C/421/2015 zo dňa 29. septembra 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd žalobu proti žalovanej I/ zamietol, vo výroku, v ktorom priznal žalovanej I/ proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, vo výroku, ktorým rozhodol, že žalobca a žalovaná II/ nemajú právo na náhradu trov konania a vo výroku, ktorým okresný súd rozhodol, že o výške trov konania žalovaného I/ bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, p o t v r d z u j e .

II. Vo zvyšku z o s t á v a rozsudok okresného súdu nedotknutý.

III. Žalovanému v rade I. náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil povinnosť žalovanej II/ zaplatiť žalobcovi XX,XX € s príslušenstvom od XX. XX. XXXX do zaplatenia v súdom určenej lehote (výrok I.), žalobu v prevyšujúcej časti ohľadom príslušenstva predstavujúceho X,XX % úroky z omeškania ročne zo sumy XX,XX € od XX. XX. F. do XX. XX. XXXX a v časti X % zo sumy XX,XX € od XX. XX. XXXX do zaplatenia a v časti žalovanej paušálnej náhrady vo výške XX,- € zamietol (výrok II.). Okresný súd zamietol žalobu proti žalovanej I/ (výrok III.), priznal jej proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok IV.). Taktiež rozhodol, že žalobca a žalovaná II/ nemajú právo na náhradu trov konania (výrok V.) a že o výške trov konania žalovaného I/ bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok VI.).

2. Okresný súd tak rozhodol o žalobe podanej dňa XX. XX. XXXX, ktorou žalobca žiadal zaviazať žalovaných I/ a II/, aby mu zaplatili spoločne a nerozdielne sumu XX,XX €. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný I/ sú podľa ustanovenia § 7 zákona č. 581/2004 Z. z. na základe zmluvy č. 4982/2006 v zmluvnom vzťahu ako „poisťovateľ“ a „poskytovateľ lekárenskej starostlivosti“. Predmetom tejto zmluvy je záväzok poisťovne uhrádzať poskytovateľovi lekárenskej starostlivosti v rozsahu určenom platnými právnymi predpismi v spojení s ustanoveniami zmluvy a Všeobecnými zmluvnými podmienkami pre lekárenskú starostlivosť náklady lekárenskej starostlivosti. Žalobca tvrdil, že žalovaný I/ prenáša

zodpovednosť za to, že si nevie vyrovnať pohľadávky od svojich dlžníkov - poistencov a musí ich takýmto spôsobom „vymáhať“ cez svojich zmluvných partnerov. Žalobca vystavil žalovanému I/ dňa XX. XX. XXXX faktúry a vyfakturovaná suma z faktúry č. XXXXXXXX zodpovedá v časti X,XX € v dlžnej sume za poskytnutú lekárenskú starostlivosť pre žalovanú II/ v rozsahu, v ktorom ju žalovaný I/ odmietol uhradiť (teda lekárenská starostlivosť, ktorá nebola označená ako neodkladná a ktorá bola poskytnutá žalovanej II/ ako osobe evidovanej v evidencii dlžníkov žalovaného I/). Žalovaný I/ odmietol uhradiť aj faktúru č. XXXXXXXX v sume XX,XX € z rovnakých dôvodov. Súčet čiastok X,XX € a XX,XX € predstavuje výšku škody, ktorá vznikla žalobcovi postupom žalovaného I/ a ktorú si žalobca nárokoval voči žalovaným I/, II/. Okresný súd konanie spojil s konaním sp. zn. 17C/8/2016 uznesením zo dňa XX. XX. XXXX s tým, že obe tieto konania sa budú viesť pod sp. zn. 11C/421/2015. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 29. 05. 2017. V konaní sp. zn. 17C/8/2016 si uplatňoval žalobca voči žalovanému I/ a žalovanej II/ sumu 20,97 € s príslušenstvom na rovnakom skutkovom a právnom základe s tým rozdielom, že išlo o doplatok za iné lieky. Žalobca má za to, že žalovaný I/ mu spôsobil škodu nedodržaním právnej povinnosti vyplývajúcej mu z ust. § 3 ods. 2 zákona č. 363/2011 Z. z. a nedodržaním bodu 4.3 svojich vlastných Všeobecných zmluvných podmienok. Podľa žalobcu v súlade s platnou zákonnou úpravou za úplnosť a správnosť vyplnenia lekárskeho predpisu alebo lekárskeho poukazu zodpovedá lekár, ktorý lekársky predpis alebo lekársky poukaz vyplnil. Z praxe je však zrejmé, že lekári túto svoju povinnosť takmer vždy opomínajú. Podľa žalobcu nie je v jeho kompetencii a ani v kompetencii jeho zamestnancov skúmať, či nevydanie lieku je alebo nie je v danej chvíli a v danom prípade zdravie ohrozujúce, a teda či sa jedná alebo nejedná o neodkladnú zdravotnú starostlivosť. Zákonodarcia pri prijímaní Zákona o liekoch taxatívne vymedzil prípady, kedy môže osoba oprávnená vydávať liek nevydať humánny liek, zdravotnícku pomôcku a dietetickú potravinu, ako aj to, v akom prípade je oprávnená vyberať finančnú úhradu za výdaj lieku, zdravotníckej pomôcky a dietetickej potraviny, za ktoré by mu inak patrila úhrada podľa osobitného predpisu - skúmanie skutočnosti, či si poistenec riadne plní svoje povinnosti dané mu zákonom č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení vo vzťahu k plateniu poistného a ich samotné nedodržanie ale nie je právnym dôvodom na odmietnutie výdaja lieku, zdravotníckej pomôcky a dietetickej potraviny riadne predpísaných, či požadovanie plnej úhrady za liek, zdravotnícku pomôcku alebo dietetickú potravinu. Žalovanú II/ žalobca zažaloval podľa svojho tvrdenia len z opatrnosti z dôvodu, že v zmysle § 451 OZ získava bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu tým, že s vedomím, že je dlžníčkou žalovaného I/, si prostredníctvom lekárskeho receptu vyzdvihla v prevádzke žalobcu liečivá, ktoré podľa názoru žalovaného I/ nemali charakter neodkladnej zdravotnej starostlivosti.

3. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 9 ods. 1, 2, § 25 ods. 1, § 25a ods. 1, ods. 6 zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení v znení účinnom do 31. 12. 2016, ďalej podľa § 2 ods. 1, 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení účinnom od 28. 04. 2017, ďalej podľa § 23 ods. 1, 2, § 119 ods. 12, § 120 ods. 1 písm. l), § 120 ods. 3, § 138 ods. 5 zákona č. 362/2011 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach v znení účinnom do 31. 12. 2016, podľa § 40 Ústavy Slovenskej republiky, podľa § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 369c ods. 1 OZ v spojení s § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z.

4. Po vykonanom dokazovaní okresný súd zistil, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná II/ bola vedená v zozname dlžníkov žalovaného I/ a že v tomto zozname nebola vedená neoprávnené. Ďalej súd nemal v konaní za preukázané, že by zdravotná starostlivosť, ktorá bola žalovanej II/ poskytnutá formou predpísania predmetných liekov, mala charakter neodkladnej zdravotnej starostlivosti, na základe čoho ustálil, že žalovaná I/ nebola povinná uhradiť náklady súvisiace s úhradou za predmetné lieky, ktoré jej boli predpísané a žalobcom aj vydané, keďže tieto nemali byť uhrádzané zo zdrojov verejného zdravotného poistenia. Ak žalovaná II/ svojím konaním, príp. nekonaním spôsobila, že za ňu poistné na zdravotné poistenie neuhrádza ani štát, je v súlade so zákonom potom sankciovaná tým, že zo zdrojov verejného zdravotného poistenia má nárok iba na neodkladnú zdravotnú starostlivosť a inú zdravotnú starostlivosť si musí uhrádzať v celom rozsahu z vlastných zdrojov. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že nemohol od žalovanej II/ žiadať úhradu aj tej časti doplatku za liek, ktorý by mal byť štandardne uhrádzaný zdravotnou poisťovňou, lebo nikde v zákone takúto povinnosť nemá, v tejto súvislosti okresný súd uviedol, že je síce pravda, že nebolo zistené, že by v niektorom z právnych predpisov bola explicitne upravená povinnosť žalobcu ako poskytovateľa lekárenskej starostlivosti vydať liek žalovanej II/ za daných okolností len po plnej úhrade tohto lieku z jej strany, avšak žalobca mohol zvoliť voči žalovanej II/ takýto postup bez toho, aby to bolo v rozpore so zákonom. Pokiaľ žalobca má pochybnosti o tom, či sa jedná alebo nejedná o neodkladnú zdravotnú starostlivosť a že by nevydanie lieku žalovanej II/ mohlo ohroziť jej život alebo zdravie, mohol postupovať tak ako postupoval a následne vyvolať prípadnú

zodpovednosť vo vzťahu k žalovanej I/, napríklad z dôvodu, že žalovaná II/ bola v zozname jeho dlžníkov vedená neoprávnené, prípadne vo vzťahu k ošetrojúcemu lekárovi, že nesprávne vyhodnotil, resp. že neuviedol na lekárskom predpise, že sa jedná o neodkladnú zdravotnú starostlivosť, resp. dodatočne vymáhať od žalovanej II/ predmetný doplatok, k čomu v tomto konaní aj došlo.

5. Vzťah medzi žalobcom a žalovanou II/ posúdil okresný súd ako občianskoprávny vzťah, a preto aj pri výške úroku z omeškania postupoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a nie Obchodného zákonníka. Z rovnakého dôvodu nepriznal ani žalobcom uplatnený nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške XX,- €.

6. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, okresný súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutočnosti, že žalobca bol voči žalovanej II/ úspešný v časti žalovanej sumy 45,78 €, neúspešný bol v časti uplatnenej paušálnej náhrady nákladov vo výške 40,- € a v časti žalovaných úrokov z omeškania, a preto rozhodol vo vzťahu žalobcu a žalovanej II/ tak, že žiadna z týchto spojových strán nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaný I/ mal voči žalobcovi úspech v plnom rozsahu, a preto žalovanému I/ proti žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP s poukazom aj na ust. § 262 ods. 1, 2 CSP.

7. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15-dňovej lehote (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP) odvolanie žalobca, a to proti výrokom III., IV., V. a VI. rozsudku okresného súdu. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby voči žalovanej I/ žiadal zmeniť a zaviazat' na plnenie istiny 45,78 € s príslušenstvom aj žalovanú I/ spoločne a nerozdielne so žalovanou II/ a zaviazat' ich taktiež aj na zaplatenie paušálnej náhrady vo výške 40,- €. Rozsudok okresného súdu o náhrade trov konania (výroky IV., V., VI.) žiadal zmeniť a žalobcovi priznat' náhradu trov konania voči žalovanej I/ a žalovanej II/ spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %. Tvrdil, že rozhodnutie smerujúce aj voči žalovanej I/ by mohlo viesť do budúcnosti k odstráneniu právnej neistoty jeho lekárne vo vzťahu k tejto ako i iným zdravotným poisťovniam pri plneniach úhrad doplatkov za pacientov lekárnou vydané lieky. Okrem toho je toho názoru, že k právnej povinnosti na plnenie primárne malo dôjsť zo strany žalovanej I/ ako zdravotnej poisťovne. Súd vyhodnotil vec ako záväzok existujúci výlučne na strane žalovanej II/ ako pacientky s nedoplatkom na poistnom z verejného zdravotného poistenia. Žalovaná II/ teda mala byť dlžníčkou poistného voči žalovanej I/ a poskytnutá zdravotná starostlivosť nemala byť neodkladnou. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Ohľadom posúdenia neodkladnej zdravotnej starostlivosti uviedol, že reálna prax lekárov nie je podľa § 120 ods. 1 písm. l), m) zákona o liekoch uvádzať na receptoch informáciu, či ide o odkladnú alebo neodkladnú zdravotnú starostlivosť a následne po opomenutí tohto administratívneho zápisu lekárom však nie je v oprávnení lekárnik tento zdravotný stav pacienta a jeho neodkladnosť preverovať, zisťovať, či nevydanie lieku je alebo nie je v danej chvíli a v danom prípade zdravie ohrozujúce a podľa toho účtovať alebo neúčtovať doplatok za liek pacientovi. Žalovaná I/ ani súd sa nezaoberali bližšie skutkovým zistením, či mohlo ísť v jednotlivých prípadoch o liečbu choroby uvedenej v zozname prioritných chorôb v prílohe zákona č. 577/2004 Z. z., čiže nezistili, či mohlo ísť o neodkladnú zdravotnú starostlivosť s nárokom pacienta na jej plnú úhradu z verejného zdravotného poistenia. Vychádzali len z toho, že išlo o odkladnú zdravotnú starostlivosť, keďže za neodkladnú nebola označená na lekárskom predpise lekárom podľa § 120 ods. 1 písm. l) zákona o liekoch, čím vec nedostatočne a nesprávne skutkovo posúdili. V zmysle § 23 ods. 2 zákona o liekoch, ak lekár vyznačí na lekárskom predpise alebo poukaze poznámku „Hradí pacient“, je držiteľ povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti oprávnený vyberať finančnú úhradu za výdaj lieku, za ktorý by mu inak patrila náhrada podľa osobitného predpisu. Podľa § 119 ods. 12 písm. g) zákona o liekoch predpisujúci lekár je povinný pri predpisovaní humánneho lieku uviesť na lekárskom predpise alebo lekárskom poukaze poznámku „HRADÍ PACIENT“, ak ich so súhlasom pacienta predpísal nad rámec rozsahu úrady z verejného zdravotného poistenia podľa osobitného predpisu alebo ak je nezmluvným lekárom. Vzhľadom však na to, že lekár v dotknutých prípadoch takúto poznámku na recepte nevyznačil, nebol žalobca oprávnený peňažnú úhradu od pacienta (žalovanej II/) za liek vybrať. Je zrejmé, že na dotknutých lekárskejších receptoch nebola poznámka „Hradí pacient“ vyznačená. Ďalej žalobca tvrdil, že pri poskytovaní lekárenskej zdravotnej starostlivosti je primárne viazaný zákonom o liekoch a nemôže sa vystavovať porušeniam zákona o liekoch s vysokými sankciami až do 25.000,- €. Pri vyúčtovaní doplatkov pacientovi, ktoré by mali byť hradené zo systému verejného poistenia a zároveň by nebolo na lekárskom predpise uvedené, že ich hradí pacient, by porušoval citovaný zákon, a to opakovane a v značnom rozsahu. V súlade s § 23 ods. 2 zákona o liekoch môže držiteľ poverenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti vybrať finančnú úhradu za výdaj lieku, za ktoré by mu inak

patrila úhrada podľa osobitného predpisu, iba v prípade, ak je na lekárskom predpise uvedené „Hradí pacient“ a „Nezmluvný lekár“. Zákon preto neopravňuje lekára bez splnenia danej podmienky vydať liek za úhradu. Opomenutím aplikácie vyššie spomenutých zákonných povinností viažúcich sa na jeho podnikanie súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Skúmanie skutočnosti, či pacient bol aktuálne dlžníkom žalovanej I/, nie je jednak jemu priamo uložené vzájomnou zmluvou alebo zákonnou povinnosťou a zároveň neuhradenie poistného poistencom žalovanej I/ nie je ani právnym dôvodom na odmietnutie vydania lieku riadne predpísaného alebo požadovanie plnej úhrady za liek priamo od poistenca nad rámec stanovených v § 23 ods. 1 písm. x) zákona o liekoch. Žalovaná I/ svojím postupom prenáša negatívne dopady svojej neschopnosti vymáhať nedoplatky voči svojim poistencom na lekárnikov. Pritom ide o vzájomný zmluvný vzťah poisťovne a poistenca, ktorého nie sú lekárnici účastníkom. Naopak, lekárnici sú viazaní zmluvami s poisťovňami a zákonmi. Ak došlo pochybením legislatívnej činnosti ku vzájomnej kolízii právnych predpisov rovnakej právnej sily, nemožno to vykladať na ujmu žalobcu. Ďalej namietal, že súd sa nezaoberal právnym posúdením, či došlo zo strany žalovanej I/ voči nemu k porušeniu právnej povinnosti. Poukázal na to, že iné zdravotné poisťovne voči jeho lekárni nepostupujú spôsobom ako žalovaný I/, doplatky za lieky uhrádzajú bez výhrad. Ak by bol právny názor žalovanej I/ o aplikácii ust. § 9 ods. 2 zákona č. 580/2004 Z. z. správny, obe zvyšné poisťovne, z toho jedna štátna s najväčším podielom na trhu, by porušovali zákon. Dozorné orgány však vo veciach porušenia hospodárenia s prostriedkami poistného podľa jeho vedomostí nekonali. Poskytovanie úhrad zdravotnou poisťovňou ako verejnoprávnou inštitúciou za poskytovanie zdravotnej starostlivosti podľa zákona č. 273/1994 Z. z. podľa názoru žalobcu je zabezpečením verejných potrieb (judikát Najvyššieho súdu SR č. 5M Obdo/5/2010), z toho dôvodu vzťah medzi zdravotnou poisťovňou (žalovanou) a prevádzkovateľom lekárne (žalobcom) je vzťahom obchodnoprávnym, a preto je vo vzťahu k žalovanej I/ možná aplikácia náhrady paušálnych výdavkov podľa § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka. V závislosti od požadovaného rozhodnutia vo veci samej žiadal žalobca zmeniť následne rozsudok okresného súdu aj vo výroku o náhrade trov konania.

8. Žalovaný I/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu namietal, že odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Okresný súd uložil žalovanej II/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 45,78 € spolu s úrokom z omeškania, a teda súd rozhodol v prospech žalobcu. Odvolanie žiadal odmietnuť ako neprípustné. Ak žalobca tvrdí porušenie povinnosti uvádzať poznámku „NEODKLADNÁ ZDRAVOTNÁ STAROSTLIVOSŤ“ ošetrojúcimi lekármi žalovanej II/, mal by sa obrátiť so žiadosťou o náhradu škody priamo na týchto lekárov, a nie na žalovaného I/. Zákon presne určuje postup pri poskytovaní neodkladnej zdravotnej starostlivosti, keďže lekár, ktorý poskytuje neodkladnú zdravotnú starostlivosť, je povinný na rubovej strane lekárskeho predpisu uviesť poznámku „NEODKLADNÁ ZDRAVOTNÁ STAROSTLIVOSŤ“. Ak predpisujúci lekár túto poznámku neuvedie, znamená to, že liek nebol predpísaný pri poskytovaní neodkladnej zdravotnej starostlivosti. Za správnosť vyplnenia lekárskeho predpisu pritom v plnom rozsahu zodpovedá predpisujúci lekár. Žalovaný I/ nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu, že by nevydaním lieku alebo vyžiadaním si úhrady za lieky priamo od žalovanej II/, t. j. od dlžníka porušil ust. § 23 ods. 1 písm. x), § 23 ods. 2 a § 138 ods. 5 písm. a), e) zákona o liekoch, ani s argumentom, že by si uvedené ustanovenia mali konkurovať či protirečiť s ust. § 9 ods. 2 zákona č. 580/2004 Z. z. Predmetom sporu je úhrada lieku, nie jeho výdaj. Žalobca môže liek vydať, má však žiadať jeho úhradu priamo od pacienta, ako je to i v prípade iných liekov, ktoré nie sú hradené z verejného zdravotného poistenia. Povinnosť viesť zoznam dlžníkov na internete ako i podmienky jeho vedenia určuje zdravotnej poisťovni zákon v § 25 a § 25a zákona o zdravotnom poistení. Nie zdravotná poisťovňa, ale zákon v § 9 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení spája so zverejnením v zozname dlžníkov pre dlžníka právne následky. Tvrdenie žalobcu, že nie je jeho povinnosťou skúmať, či je POI vedený v zozname dlžníkov, podľa názoru žalovaného I/ neobstojí, nakoľko v žalobcovom záujme je, aby sa s ním oboznámil a dospel by tak k záveru, od koho mu patrí úhrada za vydané lieky. Uvedený záver tiež podporuje stanovisko MZ SR, v ktorom sa uvádza, že „poskytovateľ lekárenskej starostlivosti síce nie je povinný zisťovať, či je POI dlžníkom, zákon mu to však nezakazuje a je v jeho záujme mať vedomosť o tejto skutočnosti. V opačnom prípade postupuje riziko, že zdravotná poisťovňa v súlade s § 9 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení neuhradí ZS poskytnutú takémuto POI, ak sa nejedná o neodkladnú ZS“. Zdravotná poisťovňa nie je povinná ani oprávnená uhradiť všetku zdravotnú starostlivosť, ktorú jej žalobca vykáže a vyfakturuje, ale iba tú, ktorú je povinná a oprávnená uhradiť v zmysle príslušných právnych predpisov. K námietke žalobcu k solidárnej zodpovednosti na strane žalovaného I/ a žalovanej II/ uviedol, že nejde o spoločné práva a povinnosti, ohľadom ktorých by sa rozsudok musel vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na strane žalovaného. Nesúhlasil ani s aplikáciou ust. § 257 CSP ohľadom náhrady trov konania. Poukázal na to, že žalovaný I/ sa na rozdiel od žalobcu nedal ani v

jednom konaní zastúpiť advokátskou kanceláriou a nevidí dôvod, prečo by mu súd nemal priznať účelne vynaložené náklady, ktoré mu vznikli práve činnosťou žalobcu. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, z ktorých by vyplývala povinnosť žalovaného I/ uhradiť lieky za žalovanú II/. Odvolanie žalobcu žiadal žalovaný I/ odmietnuť.

9. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného I/ uviedol, že dôvody a argumenty z jeho strany boli už prezentované v konaní pred súdom prvej inštancie a tiež v obsahu odvolania, na ktorého prípustnosti i dôvodnosti trvá.

10. Žalovaná II/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že vzniknutá situácia ju mrzí, ale myslí si, že lekárne, teda žalobca, nie je povinný skúmať, či pacient, ktorý si vyzdvihuje recept v lekárni, je dlžník alebo nie. Vydá ho a dlžné sumy má vymáhať od poistenca zdravotná poisťovňa.

11. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu čiastočne podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil a čiastočne ho ponechal nedotknutým z nasledovných dôvodov:

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 toho istého ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku (okrem odvolaním nedotknutého výroku). Odvolací súd pritom poukazuje na to, že okrem tohto konania na Krajskom súde v Banskej Bystrici sa prejednávali ďalšie veci žalobcu v asi pätnástich rôznych konaniach na rovnakom skutkovom a právnom základe, pričom odvolací súd poukazuje napr. na rozhodnutie tunajšieho krajského súdu 12Co/335/2017-137 zo dňa 17. mája 2018, podľa ktorého „úlohou súdu rozhodujúceho o odvolaní bolo posúdiť, či došlo k naplneniu zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného I/ za škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť. Týmito predpokladmi sú v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka protiprávne konanie škodcu, vznik škody ako majetkovej ujmy na strane poškodeného a kauzálnym nexus (príčinná súvislosť) medzi protiprávnym konaním a škodou. Okresný a ani odvolací súd na strane žalovaného I/ nezistil konanie, ktoré by bolo v rozpore s objektívnym právom (bod 10).“ Z ust. § 9 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení, v zmysle ktorého dlžníci zverejnení v zozname dlžníkov nemajú nárok na úhradu inej ako neodkladnej zdravotnej starostlivosti, a zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, vyplýva, že žalovaný II/, ktorý bol ku dňu 09. 10. 2015 dlžníkom uvedenom v tomto zozname, mal nárok na úhradu iba neodkladnej zdravotnej starostlivosti. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu o nesúlade, protirečivosti, či konkurencii § 23 ods. 1 písm. x) a § 23 ods. 2 zákona o liekoch a zdravotníckych pomôckach s § 9 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení. Ust. § 23 ods. 1 písm. x) zákona o liekoch sa týka pomeru úhrady zdravotnej poisťovne a poistenca za lieky čiastočne hrazené z verejného zdravotného poistenia a jeho § 23 ods. 2 rieši vyberanie úhrady za lieky, za ktoré by poskytovateľovi lekárenskej starostlivosti inak patrila úhrada podľa osobitného predpisu. Zákon teda zakazuje vyberať úhradu za lieky hrazené z verejného zdravotného poistenia. V prejednávanom spore však lieky z verejného zdravotného poistenia neboli hrazené vôbec, preto by nebolo možné konštatovať porušenie § 23 ods. 1 písm. x) a § 23 ods. 2 zákona o liekoch žalobcom v prípade, ak žiadal úhradu za vydané lieky priamo od žalovaného II/, ktorý stratil právo na ich úhradu z verejného zdravotného poistenia momentom jeho zverejnenia v zozname dlžníkov žalovaného I/. Skutočnosť, že tento zoznam má podľa poznámky v ňom uvedenej len informatívny charakter, neznamena, že by osoba v ňom uvedená nebola dlžníkom v zmysle vyššie uvedených zákonov. V súdnom konaní teda nebolo zistené, že žalovaný I/ neuhradením žalovanej sumy postupoval v rozpore so zákonom, príp. konal v rozpore s dobrými mravmi, takže nenesie zodpovednosť za škodu, ktorá by eventuálne žalobcovi vznikla (bod 11 dôvodov vyššie citovaného rozsudku). V tom istom rozhodnutí sa tunajší krajský súd zaoberal aj tou skutočnosťou, či z hmotnoprávneho vzťahu medzi žalovaným I/ a II/ vyplýva, že ide o spoločné práva a povinnosti, ohľadom ktorých by sa rozsudok musel vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na strane žalovaného a dospel k záveru, že v súdnej veci z hmotnoprávneho vzťahu medzi žalovanými I/ a II/ takýto vzťah nevyplýva. Ďalej sa odvolací súd zaoberal tým, či žalobca má nárok na zaplatenie 40,- € z titulu paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky voči žalovanému II/, pričom

nezistil vecnú nesprávnosť výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu o zaplatenie uvedenej sumy.

14. Odvolací sa stotožňuje so závermi tunajšieho krajského súdu uvedenými v dôvodoch rozsudku sp. zn. 12Co/335/2017, ale napr. aj v rozsudku sp. zn. 12Co/120/2018, 12Co/199/2018, 12Co/201/2018, 12Co/91/2018, 14Co/45/2018, 14Co/428/2017, 14Co/338/2017, 14Co/391/2017, 15Co/46/2018 a 16Co/345/2017. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v súdnej veci je v súlade s uvedenými rozhodnutiami odvolacieho súdu, a preto krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie (okrem nenapadnutého výroku) ako vecne správny potvrdil, a to aj v závislom výroku o náhrade trov konania.

15. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný I/, ktorému ale žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a hoci by inak mal na ne nárok v zmysle § 255 ods. 1 CSP, odvolací súd mu ich nepriznal.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).